

Jak podkreśla się w doktrynie, prawo budowlane posługuje się terminem "inwestor" w wielu miejscach, jednak nie zawiera definicji legalnej tego pojęcia. Definicja taka zawarta była w ustawie z 31 stycznia 1961 r. - Prawo budowlane. Definicja legalna "inwestora" nie została inkorporowana do kolejnych ustaw regulujących tę materię: ustawy - Prawo budowlanego z 1974 r. i obecnie obowiązującej ustawy Prawo budowlane z 1994 r.

Zgodnie z art. 32 ust. 4 Pr. bud. pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Innymi słowy, osoba, która wybudowała budynek może być uznana za inwestora tylko wówczas, gdy posiada prawo do dysponowania gruntem na cele budowlane.

W innym bowiem wypadku nie mogłaby uzyskać pozwolenia na budowę, a przez to zainicjować procesu budowlanego, stając się jego stroną. Nie należy bowiem utożsamiać potocznego określenia "inwestor", oznaczającego osobę finansującą lub prowadzącą jakieś działanie z określeniem prawnym inwestora, wynikającym z Prawa budowlanego.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2017 r. VII SA/Wa 769/16

Źródło: [CBOSA](#)